

се вричаха кѣто вѣрни, кървни съюзници на великата европейска политика противъ Русия.

Българскитѣ патриоти правѣха отъ своя страна всичко, щото да се опратъ на Гърцитѣ по всичкитѣ точки по тая широка бойовна линия. Сжщо-тѣй излизаха отъ Българската Ексархия отговори и представления до другитѣ источни черкви, каквото: антиохийската, ерусалимската, кипрската, и александрийската, както и до сърбската, румунската и руската черкви, — а въ тѣхъ отговори отблѣсваха се обвиненията на гръцкѣй патриархъ, и се тѣкуваха правата на Българската черква. Отъ друга страна, Българскиятъ Ексархъ, заедно съ другитѣ первенци български, срѣщаше се по-често съ европейскитѣ посланници въ Цариградъ, та имъ разправѣше ползата за общитѣ интереси на Европа, отъ това, дѣто е настаналъ Български народъ; сжщо и дописки се пращаха отъ Цариградъ до всичкитѣ по-важни европейски вѣстници, за отговоръ на допискитѣ отъ гръцки извори. Между-това жестокъ бой се биеше между вѣстниците вътрѣ въ самия Цариградъ. Българскитѣ и гръцкитѣ вѣстници, сжщо, къмъ едната или къмъ другата страна склоннитѣ чужди вѣстница, стоѣха единъ срѣщу другъ, и се борѣха не-само съ сабя и олово, е съ прѣтъе и камъни, и съ всичко що би дошло подържка. Тѣк-вазъ страсть и жестокость се бѣше развила тогава.

Въ първий родъ борба — именно: въ черковнитѣ актове, водѣше работата учениятъ и разумни Кръстовичъ, — въ вториятъ, чисто политически родъ, управляваше вѣщиятъ Чомаковъ, — а въ третиятъ, вѣстникарскиятъ родъ борба, стоеше ну чело П. Славейковъ съ листътъ си „Македония“, комуто и азъ отъ тъмницата пращахъ членове та му помагахъ.

Но въ това време появи се другъ неприятель противъ народното наше стремление, комуто се надѣхме,